U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. Ch.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 12. 2013, č. j. 44 A 54/2013 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. CPR-6260-2/ČJ-2013-930310-V234, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 4. 2013, č. j. KRPS-91709/ČJ-2011-010025, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo z důvodu pobytu na území bez víza či povolení k pobytu, když dříve udělené povolení k dlouhodobému pobytu bylo zrušeno vzhledem k tomu, že se žalobce dopustil trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky (při silniční kontrole mu byla naměřena pozitivní hodnota alkoholu v dechu 1,8 promile).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 29. 10. 2013, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; žalobce současně požádal o náhradu nákladů řízení.

[3] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 12. 2013, č. j. 44 A 54/2013 – 30, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Proti rozsudku Krajského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 25. 3. 2014, ve které uvedl, že ji právní zástupce odůvodní ve lhůtě do 10 dnů.

[5] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 3. 2013, č. j. 4 Azs 63/2014 – 10, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení usnesení doplnil kasační stížnost o údaje, co navrhuje, tj. jakého rozhodnutí se domáhá, v jakém rozsahu rozsudek napadá a dále o vymezení důvodů podle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy konkrétních kasačních námitek, pro které rozsudek napadá, jakož i o údaj o tom, kdy mu byl rozsudek doručen. Současně stěžovatele poučil, že nebude-li ve stanovené lhůtě doplněna, soud kasační stížnost odmítne.

[6] Stěžovatel na usnesení Nejvyššího správního soudu žádným způsobem nereagoval.

[7] Po předběžném posouzení kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost neobsahuje zákonem požadované náležitosti.

[8] Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. *„nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.“* Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *„předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“* Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost neměla při podání veškeré zákonem požadované náležitosti, a tyto nebyly doplněny ani ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k jejímu doplnění, přičemž v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

[10] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. *„lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.“* Podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. *„lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.“* Podle odst. 3 věta první téhož ustanovení *„připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.“* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *„lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.“*

[11] Zdejší soud usnesením ze dne 31. 3. 2014 stěžovatele vyzval k doplnění kasační stížnosti. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 10. 4. 2014 do datové schránky zástupce, jejímž prostřednictvím stěžovatel v předchozím průběhu řízení se soudem opakovaně komunikoval. Zákonná lhůta jednoho měsíce proto počala běžet dne

11. 4. 2014 a marně uplynula v pondělí dne 12. 5. 2014. K jejímu zachování proto bylo třeba, aby doplnění kasační stížnosti bylo stěžovatelem nejpozději dne 12. 5. 2014 předáno soudu nebo tomuto zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost podání doručit. Stěžovatel však na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2014 ve stanovené lhůtě ani později až do dne vydání tohoto usnesení žádným způsobem nereagoval.

[12] V této souvislosti lze pro úplnost uvést, že Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře, např. v usnesení ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publikováno pod č. 6/2003 Sb. NSS (dostupné z: <www.nssoud.cz>), vyslovil, že *„pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a pokud stěžovatel není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (§ 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).“*

[13] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s., a to ani přesto, že stěžovatel byl k jejímu doplnění vyzván a poučen o následcích nedoplnění, a tato výzva byla stěžovateli řádně doručena. Nezbylo proto, než kasační stížnost odmítnout podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. a) a s § 120 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu